

Перемешка

газета організації «DOM»

Випуск травень - червень 2021 № 4 (47)

Привіт, друзі!

Завершується 2021/2021 навчальний рік! Ми всіх вітаємо з довгоочікуваними літніми шкільними канікулами, і фінальний випуск присвячуємо найактуальнішій, на нашу думку, темі: збереження миру у всьому світі!

У травні відзначають дві важливі дати: День перемоги над нацизмом у Другій Світовій війні та Міжнародний день миротворців ООН. Що ми знаємо про жахіття найстрашнішої війни XX століття, як зберігаємо пам'ять про наших предків, що захищали рідну землю від нацистської навали, читайте у першій половині номера.

Друга частина присвячена діяльності миротворців ООН, які щодня на сторожі миру у країнах, де відбуваються військові конфлікти. Хто входить до їх лав, що саме вони роблять, ви дізнаєтеся вже сьогодні.

Залишайтеся із нами!

Шкільна газета «Перемешка»

Харків online ✓

Пам'ятаємо! Перемогаємо!

Свято 9 Травня – День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. У цей день ми вшановуємо пам'ять тих, хто віддав життя за сьогоднішнє чисте мирне небо над нами. Як же відзначали цей день у нашому місті?

На меморіальному комплексі «Висота маршала І.С.Конєва» пройшли урочисті заходи до Дня перемоги, традиційне покладання квітів та виставка військової техніки. На Меморіалі слави також ушановували пам'ять загиблих: провели молебен та хвилину мовчання.

Крім того, у Харкові була проведена акція «Стрічка пам'яті»: міська влада збила прізвища тих, хто воював, і два дні відображала їх в ефірі телеканалів.

Ще одна виставка військової техніки проходила на площі Свободи, де можна було

подивитися на танки й БТР, скуштувати солдатської каші.

Протягом того ж дня відбулися два автопробіги і марш центром міста та на меморіальному комплексі «Висота маршала І.С.Конєва».

Також до 9 травня проводиться всеукраїнська акція «Мак пам'яті»: потрібно виготовити червоний мак з тканини або паперу й розмістити ближче до серця. У ці дні зображення маків використовується на біг-бордах з нагоди Дня пам'яті та примиренні і Дня перемоги.

Так була вшанована пам'ять 8 мільйонів українців та 65 мільйонів людей з усього світу, загиблих під час подій Другої Світової війни. Тож зараз ми можемо впевнено сказати: «Пам'ять жива». Ми повинні й надалі не забувати жахіття війни, щоб це не повторювалося знов.

На мою думку, в ці дні важливо в колі сім'ї згадувати родичів та усіх загиблих у тій страшній війні, покласти квіти до поховань чи просто подумки подякувати воїнам за подвиг й пообіцяти, що ми намагатимемося зберігати мир усіма силами!

Кіра Мухильова,
9-Б клас
Фото з сайту
www.slovaidilo.ua

Харків у роки війни

Складно уявити наш чистий, спокійний, нині зелений Харків зовсім іншим. Як я нещодавно дізналася, наше місто було дуже бажаною поживою для загарбників у роки Другої світової війни. Просто неможливо повірити, що по брукованих вулицях роз'їжджали танки, а будинки та шпиталі були вщент заповнені пораненими військовими та містянами.

...Відчуємо в атмосферу воєнних років...

1943 рік... Прокидаюся. Ніхто не кликав, просто не можу більше спати під гуркіт снарядів та крики людей. Декілька секунд лежу в ліжку. Рвучко підіймаюся. Ні, це не сон... Харків «хворіє» війною. Обережно визираю на вулицю: страшна картина... Улюблена Олексіївка, знайома з дитинства, охоплена загарбниками та страшними боями. Сьогодні – 19 січня. Прокинулась пізно: вже 12 година... День, коли не треба нікуди бігти, краще навіть закритися вдома і сидіти, намагаючись не згадувати про страшні події, що й зараз відбуваються навколо. Так за колись врятованою від нацистів книжкою пройшло майже три години. Аж раптом – чую щось нове. Наче уві сні, знов підходжу до вікна. Спочатку – шок. Лише згодом дізналась, що поки була вдома, за Олексіївку точилися жорстокі бої. І ось – довгоочікувана перемога! Але скільки ж іще доведеться пройти...

Повертаємось у сьогоднішній день. Після зняття окупації треба було відбудувати Харків. Згідно з офіційними даними, відновлення міста почалося вже через день після перемоги. За попередніми підрахунками, Харків виявився одним із найбільш зруйнованих міст Європи, тому на відбудову мало піти не менше п'ятидесяти років. Остаточо відновленим наше місто можна вважати хіба що з 1965 року.

На згадку про події Другої світової війни саме в Харкові названо найбільше вулиць, встановлено найбільше пам'ятників та меморіальних дошок...

І нині можна відвідати знаменитий пам'ятник невідомому Воїну-визволителю та Вічний вогонь – безсмертну пам'ять про загиблих.

Багато нових пам'ятників – на згадку прийдешнім поколінням – постійно встановлюються Харкові. У нашому Шевченківському районі відомі проспекти і вулиці, названі на честь подій та героїв Другої світової. Проспект Перемоги, думаю, всі здогадуються, названий на честь великої Перемоги у війні. Вулиця Ахсарова носить ім'я майора Енвера Ахсарова, героя Другої світової війни, який визволяв Харків і тут загинув. Таких прикладів у нашому місті безліч! Вулиці Дерев'янка, Отакара Яроша, Лялі Убийвовк, Бойова, Штурмова, Армійська, Бульвар Фронтників, вулиця та провулок 23 Серпня, проспект Людвіка Свободи і багато-багато інших зберігають пам'ять про тих, хто проливав кров, захищав наше рідне місто, неньку-Україну!

Пам'ять жива!

Тож наше місто, наш Харків, пам'ятає своїх славних захисників та визволителів. Харків – це місто героїв!

Пам'ятає
Василина Філіпченко,
7-Б клас
Фото з сайту www.slk.kh.ua,
mistava.com

«Ми живі,
поки пам'ять жива»

Друга світова війна 1939 – 1945 років за своїми масштабами і запеклістю боїв не має собі рівних. Ця війна була найбільш кровопролитною і руйнівною.

Я хочу розповісти про свого прадіда по лінії мами – Тернового Василя Ілліча, він один з багатьох із моєї родини, хто брав участь у війні.

Терновий Василь Ілліч (1913 – 1982 рр.) з червня 1941 року по липень 1943 року був стрільком у складі 15 артилерійського полку, а потім до кінця війни – механіком-водієм танка 43 гвардійського танкового полку.

Брав участь у взятті Берліну. Був демобілізований у вересні 1945 року.

Серед його нагород: орден Червоної зірки, орден Вітчизняної війни 1 ступеня, орден Трудового червоного прапора, медаль «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.».

Про прадіда я знаю з розповідей моїх родних. Василь Ілліч не дуже любив згадувати про війну. Говорив, що всі бої були важкі, у кожному гинули сотні і тисячі наших воїнів. Йому довелося пережити полон, контузію та тяжке поранення.

Докладно я знаю лише про один бій – під містом Горький (нині – Нижній Новгород). Спекотний бій тоді розгорівся. Їх екіпаж підбив

Запеклий бій тоді розгорівся. Їхній екіпаж підбив 5 танків супротивника, знищив до роти піхоти, три артилерійські гармати і дві транспортні машини ворога.

На другий день гітлерівці зробили спробу прорвати оборону, але танкова бригада за участю мого прадіда Василя перегородила їм шлях. Танк прадіда вирвався вперед, але в його ходову частину влучив ворожий снаряд. Танк зупинився, а екіпаж продовжував стріляти. Кільце стискалось. Прадіда поранили, і він втратив свідомість. Отямився вже в шпиталі. Коли прийшов до тями, йому розповіли, що коли наша армія відбила атаку гітлерівців, то прадіда витягли з танка. З екіпажу він єдиний, хто залишився живим.

Після поранення й лікування в шпиталі прадід продовжив боротьбу за свою Батьківщину до закінчення війни. І тільки після Перемоги над фашистською Німеччиною повернувся в рідне село. Удома його чекали дружина з донькою. Нарешті настало мирне та спокійне життя. Потім народилися ще син та молодша донька – моя бабуся. Увесь час після війни прадід працював мотористом у «Сільгосптехніці». На пенсії у вільний від роботи час любив читати.

Я пишаюсь своїм прадідом Василем. Наша родина завжди пам'ятатиме його та ще багатьох, хто майже 80 років тому рятував нашу землю від нападників.

Згадував
Тимофій Клименко,
4-В клас
Фото з архіву родини Клименків

«Пам'ять жива»

У нашій родині пам'ять про війну ніколи не згасне, адже, як і у кожній українській родині, серед моїх рідних є учасники Другої світової війни. Мій прадідусь Марков Іван Єлисейович пройшов увесь тяжкий воєнний шлях.

Він народився 15 вересня 1919 року в працюючій родині. На його долю випали голод, світова війна, полон, післявоєнна відбудова. За мужність та героїзм, проявлені у боях, прадід нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня та багатьма медалями.

Після повернення додому Іван Єлисейович працював ветеринаром у рідному селі. Завжди брався за будь-яку справу, бо мав «золоті руки». Любив свою родину і з повагою та теплотою говорив про своїх односельців. За трудові звитяги відзначений орденами та медалями. Разом з дружиною вони виростили трьох гарних дітей, діждалися внуків та правнуків, якими завжди пишалися.

Товариський, мудрий і розсудливий, гарний співрозмовник, людина широкі душі – таким Іван Єлисейович залишиться в пам'яті нашої родини, бо пам'ять жива, доки ми згадуємо своїх рідних.

Вічна пам'ять усім тим, хто захищав нашу Батьківщину і дав нам життя!

Згадувала Юліана Юрченко,
6-Б клас
Фото з архіву родини Юрченків

Пам'ять у нашій родині

Табарчук Віктор Ілліч,
командир танкової бригади,
прадідусь Кирила Табарчука,
учня 7-А класу

«Іх життя, іх помисли високі,
Котрим не судилося розвістити,
Закликають мир ясний і спокій,
Як зиницю ока, берігти»

Фото із сімейного архіву
родини Табарчуків

Прості істини ✓

Світовий учитель добра

Чи чули ви коли-небудь про Далай-ламу? Хто він? Людина чи божество? Що в ньому незвичайного? Вважається, що душа Далай-лами проживає на Землі своє чотирнадцяте життя! Цікаво?! Ну тоді читайте уважно, сьогодні я розповім вам про Його Святість Далай-ламу XIV.

Далай-лама XIV (із монгольської мови означає «вищий», «океанська широчінь» або «учитель») – це буддистський лідер, видатний громадський діяч, лауреат Нобелівської премії миру, автор багатьох книг з філософії і не тільки. Народився у 1935 році в тибетському селі Такцер, що в Китаї та при народженні мав ім'я Лхамо Дондруб. Хлопчик був дев'ятою дитиною в бідній селянській родині. У дворічному віці його проголосили реінкарнацією Далай-лами XIII, а було це так: Далай-лама XIII під час паломництва відвідав село Такцер, відзначив красу та духовність цього міста і сказав, що хотів би сюди повернутись. Після його смерті особлива група Лам почала шукати нове втілення Далай-лами та повернулася до Такцеру. Під час визначення нового кандидата враховувалися надприродні явища, які відбувалися під час його народження. Також велике значення мав ритуал впізнання предметів, що належали його попереднику. Коли Лхамо Дондрубові показували різноманітні реліквії і предмети попереднього Далай-лами, він вказував на них і казав: «Це мое! Це мое!» Таким чином дворічного Лхамо визнали Далай-ламою XIV. Сам нинішній Далай-лама вважає, що не всі попередні реінкарнації були справжніми, і упевнений, що сам є втіленням Далай-лами V, бо у дитинстві йому ввижались яскраві сни з його життя.

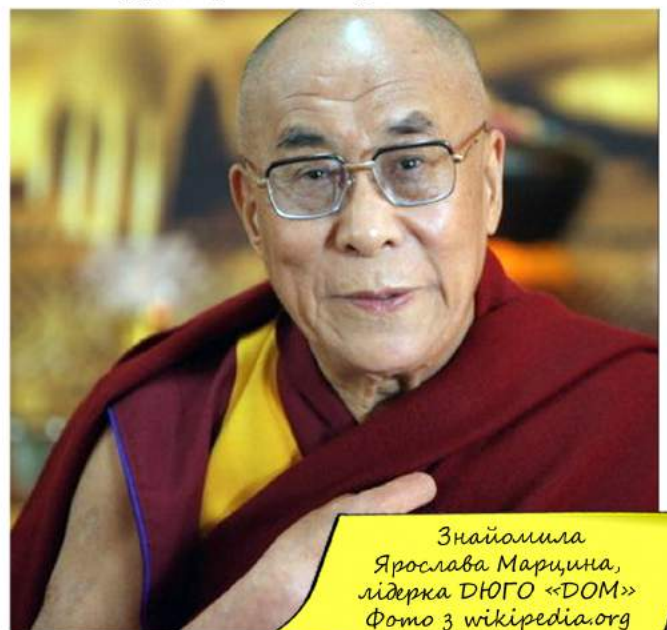

Із восьми років хлопець почав навчання у монастирі, яке закінчив у 24 роки та став доктором богослов'я. Але коли йому виповнилось 15 років, Китай напав на Тибет, і у 24 роки, коли його країна вже була окупована, Далай-лама вирішив втекти до Індії, де він і досі живе у вигнанні. Але незважаючи на це, він зумів стати світовим духовним лідером, пропагувати серед людей моральні цінності добра, добросердя, милосердя та співчуття. Життя його було нелегким, він бачив справжній світ, повний жорстокості і кровопролиття, та це не зламало хлопця, а зробило його більш стійким, додало сил і мотивації робити навколо добро, нести людям усього світу радість, ділитися нею, розповсюджувати її на Землі. За своє життя він написав багато книг, які несуть послання любові, співчуття і мудрості. Вони вчать усіх нас головним цінностям, важливості розвивати моральні якості, вмінню бути щасливими та цінити те, що маємо.

Далай-лама XIV зробив значний внесок у збереження миру на Землі, саме за це у 1989 році отримав Нобелівську премію миру. Його програма називається «Зона миру», де зовсім не буде ніякої зброї, а людина буде жити у гармонії з природою, з навколишнім середовищем. Його Святість хоче, щоб цим місцем ненасилля став його рідний Тибет, і саме з нього така зона миру розширилася б на всю земну кулю.

«Сьогодні світ став тісніше і ще більше залежить від кожного...якщо немає відчуття особистої відповідальності за всіх, існує загроза нашому виживанню», – вважає Далай-лама XIV.

Усім нам варто замислитися над цими словами. Зробімо цей світ добрішим для кожного! Це в наших силах, необхідно лише почати діяти на благо миру, добра і милосердя.

Знайшла
Ярослава Марцина,
лідерка ДЮГО «ДОМ»
Фото з wikipedia.org

На сторожі миру

Міжнародний день миротворців Організації Об'єднаних Націй був проголошений рішенням Генеральної асамблеї ООН 11 грудня 2002 року. Його призначили на 29 травня. Саме того дня в 1948 році Рада безпеки ООН заснувала першу місію з підтримання миру. Тоді Рада Безпеки ООН не припускала, що ця місія дасть старт продуктивній та тривалій роботі Організації Об'єднаних Націй на благо миру.

Проголошуючи День миротворців, організація хотіла висловити подяку всім миротворцям, самопожертва і відданість яких допомагає зберігати мирне становище в «гарячих» точках планети. Їх місія надзвичайно благородна, оскільки миротворці ведуть роботу щодо примирення ворогуючих сторін.

За 70 років під прапором ООН пройшли службу більше 1 мільйона чоловіків і жінок. Відтоді було проведено понад 70 миротворчих операцій. Сьогодні в 14 операціях з підтримки світу на чотирьох континентах проходять службу понад 100 тисяч військовослужбовців, поліцейських і цивільних співробітників з 125 країн. Українські миротворці входять до міжнародних місій з 1992 року. Близько 300 українських військових нині беруть участь у 6 міжнародних операціях з підтримання миру та безпеки під прапором ООН.

Нинішні миротворчі операції набувають все більш складного і багатопланового характеру, вони не обмежуються перевіркою дотримання режиму припинення вогню, а фактично вирішують завдання відбудови країн, які опинилися на межі краху, часто після тривалих конфліктів.

За всю історію існування миротворчих сил ООН більше трьох тисяч «блакитних касок» віддали свої життя в ім'я миру.

У цей день в Центральних установах ООН у Нью-Йорку Генеральний секретар проводить церемонію покладання вінків на знак пам'яті миротворців, загиблих при виконанні обов'язків під прапором ООН. Крім того, у цей день відбувається церемонія посмертного нагородження медаллю Дага Хаммаршельда миротворців, загиблих у попередньому році при виконанні службових обов'язків.

ТОП-5 цікавих фактів про миротворців:

- Найбільше миротворча Місія ООН була у Дарфурі (Судан) та налічувала 26 612 миротворців у партнерстві з Африканським Союзом.
- Жінки в Місіях ООН становлять – 30 % невійськових миротворців, 10 % поліцейських та 3 % військових миротворців.
- У 1988 році «блакитні шоломи» ООН отримали Нобелівську премію за забезпечення миру у світі.
- Військові, які беруть участь у миротворчих операціях ООН, продовжують носити військову форму тієї країни, з якої вони родом.
- Аби їх упізнавали солдати протиборчих сторін, миротворці носять яскраві блакитні шоломи або берети із символікою ООН.

Тимофій Клименко,
4-В клас
Джерела: znaj.ua, ogo.ua,
uatv.ua, galinfo.com.ua

Сила миротворців. Актуальне інтерв'ю

29 травня весь світ відзначає Міжнародний день миротворців Організації Об'єднаних Націй. Напередодні цієї дати ми вирішили поспілкуватись з Сергієм Самойловим, головою правління Громадського об'єднання миротворців ООН, учасників міжнародних операцій та інвалідів війни, координатором міжнародних проєктів «Школа миру» і «Юний миротворець». Сергій Анатолійович – учасник миротворчої місії ООН у Республіці Сьєрра-Леоне, учасник бойових дій в Республіці Ірак, тому ми вирішили дізнатися про миротворчу діяльність безпосередньо від нього.

- Чому діяльність миротворців ООН така важлива для світової спільноти?

Сергій Самойлов:

- ООН – організація, яка приймає рішення для розв'язання глобальних проблем та викликів, для встановлення миру в «гарячих точках» світу, де існує реальна загроза цивільному населенню. Миротворчі сили прибувають із різних країн у своїх уніформах: чи то у військових, чи у поліцейських. Але всіх об'єднує головний убір – блакитний берет або шолом, який є обов'язковим для носіння.

Сила миротворців ООН не в здатності застосувати силу, а як раз в тому, щоб, залишаючись нейтральними, зберігати авторитет і престиж. Це як друг сім'ї, який з'являється, коли в будинку вибухнула криза. Він повинен усіх примирити, заспокоїти і непомітно вести господарство, щоб це не виглядало так, нібито він намагається привласнити собі роль господаря і взяти під контроль тих, кому допомагає. Цю позицію займають миротворці і сьогодні, але умови служби кардинально змінилися – перш за все тому, що все частіше доводиться вирушати «підтримувати мир» туди, де миру немає. Як висловився колишній Генеральний секретар ООН Кофі Аннан, «це єдина пожежна команда, яка придбаває вогнегасники після того, як пожежа вже почалася».

Сергій Самойлов біля Центру ООН у Відні в Австрії

- Що таке миротворча місія?

Сергій Самойлов:

- На момент заснування Організації Об'єднаних Націй у 1945 році використання солдат з метою забезпечення миру не було передбачено в статуті організації. Втім, гіркий досвід військових конфліктів та криз швидко призвів до розуміння того, що без застосування сили врегулювання далеко не завжди можливе. З 1948 року, коли перша місія ООН почала діяти на Близькому Сході, «Блакитні шоломи», як іноді називають миротворчі організації, задіяні у наданні гуманітарної допомоги, спостереженні за виконанням перемир'я та контролі за буферними зонами між сторонами конфліктів. У 1988 році «Блакитні шоломи» ООН отримали Нобелівську премію за забезпечення миру в світі.

- Чому головні убори миротворців саме блакитного кольору?

Сергій Самойлов:

- Військові, що беруть участь у миротворчих операціях ООН, продовжують носити уніформу військ своїх країн, але, щоб їх упізнавали представники ворогуючих сторін та й вони самі не поціпили один в одного, миротворці носять яскраві блакитні шоломи або берети із символікою ООН. Використовувати зброю при цьому миротворцям дозволено здебільшого для самозахисту, і лише за умови надання так званого «жорсткого» мандату «Блакитні шоломи» можуть стріляти для захисту місії чи цивільного населення.

- Якими якостями, на Вашу думку, повинен обов'язково володіти миротворець?

Сергій Самойлов:

- Головне, щоб людина вірила у те, що вона робить. Особисто мені завжди подобалося робити свою справу. Що може бути краще й почесніше, ніж служити на благо миру у підрозділах ООН? Також миротворець повинен поважати всі раси і народи, незалежно від їх політичних, релігійних та інших соціальних особливостей і поглядів.

- З чого почався Ваш шлях миротворця? Як Ви стали миротворцем?

Сергій Самойлов:

- Усе почалося зі служби у Збройних силах України, в Першій аеромобільній дивізії в місті Болград Одеської області. Із цього підрозділу відбулося моє перше відрядження в Західну Африку в республіку Сьєрра-Леоне у миротворчу місію під егідою ООН UNAMSIL.

- Що для Вас Було найскладнішим під час миротворчих місій?

Сергій Самойлов:

- Бачити несправедливість саме в ті моменти, коли ти не можеш вплинути на поточний хід подій, тому що відповідно до Статуту підкоряєшся наказам. Самовільна ініціатива у такі моменти могла б призвести до ризику для всього підрозділу або до скандалу з цілою країною.

Кожному в житті доводиться робити вибір, іноді потім ти подумки повертаєшся до тих подій, питаєш себе, чи правильно зробив, а як би вчинив тепер? Життєві ситуації мають межі і відтінки, а реальний досвід і навички рятують від необдуманих, а деколи і «гарячих» кроків. Але досвід набувається завдяки старшим і досвідченим наставникам, відповідно свій особистий досвід ми передаємо наступному поколінню.

- Ми знаємо, що понад 10 років Ви сприяєте вихованню учнівської молоді України, зокрема Харкова, в дусі миротворчості та культури миру. За ці роки Ви провели та відвідали велику кількість заходів, зустрічей. Чи була така подія, яка запам'яталась найбільше, стала найяскравішою серед інших?

Сергій Самойлов:

- Мені всі заходи й акції подобаються, складно обрати щось най-, най-. Вони для мене нібито рідні, як частина мене, – є таке відчуття. Дуже тішить те, що директори, педагоги, учні, кандидати в юні миротворці та юні миротворці все більше цікавляться глобальними процесами у світі, загальнолюдськими цінностями і миротворчими напрямками взаємодії і зміцнення культури миру серед людей.

- За яких умов, на Вашу думку, діяльність юних миротворців може реально допомогти збереженню миру на планеті?

Сергій Самойлов:

- Виховання підростаючого покоління в дусі миру і миротворчості потрібно починати з найменшого віку, але для цього необхідно виробити єдині підходи до виховання загальнолюдських цінностей, створюючи освітні програми, клуби, секції, організації. Юним миротворцям важливо брати приклад з наставників, учасників миротворчих місій ООН, педагогів-координаторів миротворчих проєктів і програм у своїх школах. Тоді процеси миротворчості та позитивних перетворень у світі можуть піти набагато швидше і будуть більш помітними.

- Що Ви порадите школярам, які хочуть стати юними миротворцями?

Сергій Самойлов:

- «І чужому навчайтесь, й свого не цурайтесь!», як писав класик української літератури Тарас Шевченко. Переймайте найкращі практики встановлення дружніх та добросусідських взаємин між людьми, колективами, народами. Завжди пам'ятайте, що всі люди – мешканці одного великого дому планети Земля! І збереження миру – головна умова нашого співіснування у цьому світі.

Ми щиро дякуємо Сергію Анатолійовичу Самойлову за спілкування та вітаємо з професійним святом миротворців ООН.

Миротворча діяльність – почесна та відповідальна місія для тих, хто обрав її справою свого життя! Діяти на благо миру може кожен із нас вже сьогодні, пропагуючи загальнолюдські цінності та мирне співіснування людей, треба лише захотіти зробити цей світ кращим!

Спілкувалась Кіра Михільова,
9-Б клас
Фото з особистого архіву
Сергія Самойлова

Миротворча діяльність ООН

Спочатку пропоную розібратися: що це взагалі за свято таке – Міжнародний день миротворців ООН? Хто такі миротворці ООН? Що вони роблять?

До цього року сама я вважала, що миротворці – це просто дипломатичні представники спілки ООН, що їх відправляють налагоджувати відносини між країнами, які воюють. Тепер же, коли знадобилося зануритися глибше в це питання, з'ясувалося багато цікавих фактів. І, як виявилось, моє бачення цього свята було далеко не повним.

Порівнявши інформацію з декількох джерел, можу спрощено подати визначення миротворців ООН та їх дій. Миротворці – особлива військова група людей із різних країн, що займаються «запобіганням та ліквідацією погрози миру шляхом спільних примусових дій». У миротворчих операціях беруть участь не лише військові, а й поліцейські та цивільні (лікарі, будівники, вчителі, психологи тощо). Серед цікавих фактів хочу відзначити, що миротворчим силам ООН у 1988 році була присуджена Нобелівська премія миру. Головний штаб миротворців ООН знаходиться у Нью-Йорку (США).

Міжнародний день миротворців ООН – спеціальне свято, що було затверджене лише 19 років тому, у 2002 році. Це день пам'яті та поваги до всіх тих, хто віддали своє життя заради миру або зараз ризикують під час миротворчих операцій.

Завдяки сучасним технологіям збереження інформації мені стало відомо, що наразі зафіксовано 71 одну операцію зі збереження миру на різних територіях. Як приклад перелічу ті, що проводилися вже у XXI сторіччі.

2000 – 2008 роки: місія ООН в Ефіопії та Еритреї. Підтримка під час ефіопо-еритрейського конфлікту.

2006 – 2012 роки: інтегрована місія в Тимор-Лешті через східно-тиморську кризу 2006 року.

З 2011 року по теперішній час: операція ООН у республіці Південний Судан. Мала характер контролю за стабілізацією ситуації після прийняття країною незалежності.

Жовтень 2017 – жовтень 2019 років: підтримка сектору правосуддя на Гаїті. Відбувалася через повстання, що сталося ще у 2004 році. Уявляєте, різниця у 13 років!

Хочу, щоб не залишились непоміченими кілька операцій, проведених за участю українських миротворців, та додати QR-код на використані інтернет-ресурси, щоб ви мали змогу почитати докладніше. Раптом зацікавитесь?!

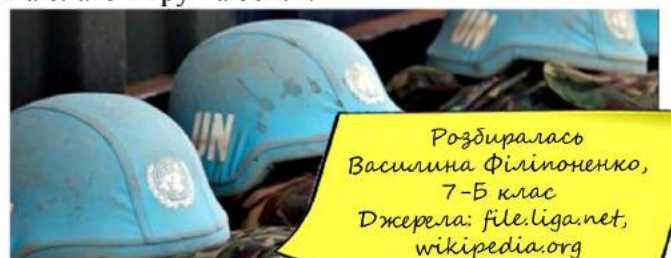

Усього я нарахувала 27 миротворчих місій за участю України, але наведу лише найвизначніші.

2000 – 2001 роки: операція ООН спільно з Україною в Афганістані. Пов'язана з громадянською війною у країні. Втрат не було.

2000 – 2012 роки (без залучення військ) та з 2012 року до теперішнього часу (із залученням воєнного контингенту): місія ООН зі стабілізації ситуації в Демократичній Республіці Конго. Подія – Друга конголезька війна.

На завершення хочу зазначити, що діяльність миротворців – це героїчна та самовіддана служба на благо миру на Землі.

Розбиралась
Василина Філіпченко,
7-Б клас
Джерела: file.liga.net,
wikipedia.org

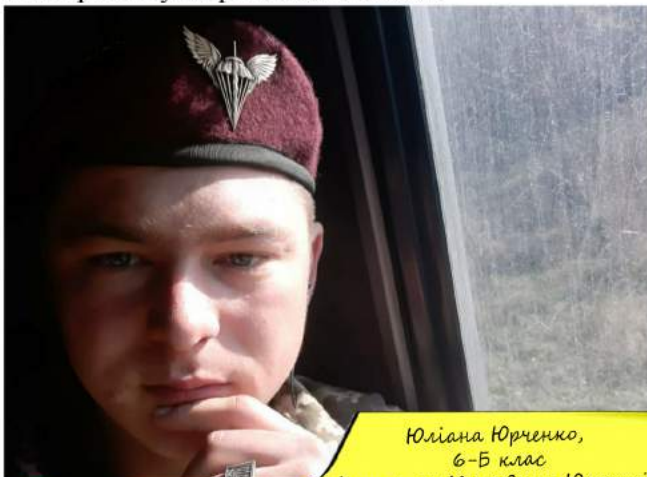
«Захисник рідної землі»

ООН – найбільша в світі організація з підтримання миру й безпеки на глобальному рівні створена у 1945 року. Головне її завдання – позбавити прийдешні покоління від війни – саме таку мету поставили перед Організацією Об'єднаних Націй засновники, які пережили руйнівні наслідки двох світових війн. З моменту створення організація запобігає переростанню конфліктів в війни, сприяє відновленню миру при виникненні збройних суперечок і зміцненню миру в регіонах, які пережили війни.

Після проголошення незалежності України розпочався новий період її діяльності в ООН. Незважаючи на те, що наша країна сама перебуває у стані військового конфлікту та несе втрати, Збройні сили України роблять свій вагомий внесок у справу підтримання міжнародного миру та безпеки, роззброєння, захист прав людини, зміцнення міжнародного права.

Я пишаюся тим, що на сторожі миру нашої Батьківщини у зоні Операції Об'єднання Сил (АТО) з 2016 року перебуває мій рідний дядя Валерій Олександрович Канішев, старший сержант підрозділу десантно-штурмових військ Збройних сил України. За час служби він нагороджений медалями та відзнаками Президента України, у тому числі медаллю «Захисник рідної землі». Також батьки розповідали, що у 2014 році він був учасником миротворчої операції у складі Французького іноземного легіону. Моя мрія – щоб скоріше закінчилась війна та дядя повернувся додому живим!

Я вважаю, що для того, щоб людська цивілізація вціліла, ми повинні культивувати науку людських взаємин, здатність всіх народів жити разом у мирі на одній Землі.

Юліана Юрченко,
6-Б клас
Фото з архіву родини Юрченків

Власна думка ✓

Як сучасні соціальні мережі впливають на розвиток особистості та формують сучасність: висновки та рекомендації

Наше життя складно уявити без гаджетів: значну частину вільного часу займає спілкування у соціальних мережах, здається неможливим уявити день, який починається не з гортання стрічки Інстаграму. Наша власна думка формується здебільшого під впливом ЗМІ та інфлюенсерів. Якою мірою впливає на нас такий спосіб подання інформації?

Іноді ми навіть цілком не розуміємо, наскільки залежні від соціальних мереж. Найбільша частина користувачів Інтернету - це підростаюче покоління, яке не має підтримки близьких людей, обмежене у спілкуванні серед однолітків. Проте Всесвітня мережа не є тим місцем, де можна шукати розуміння. Якщо, на мою думку, переглянути коментарі до публікацій «зірок» чи навіть звичайних людей, можна побачити, наскільки користувачі почувають себе вільними у висловах, дають некоректну оцінку світлинам, принижуючи гідність інших. Саме через некерованість та всюдозволеність в Інтернеті існують проблеми цькування, що досягають неймовірних обсягів: можуть створюватися спільноти для засудження особи чи цілої групи, масово пишуть негативні коментарі. Усе це жахливо впливає на ще не сформовану психіку підростаючого члена суспільства.

Щоб не наражатись на хвилю критики, наприклад, щодо своєї зовнішності, люди часто використовують фоторедактори. Підлітки, надивившись на ідеальні зображення людей, починають шукати в собі недоліки. Молодь, гортаючи фотографії зірок шоу-бізнесу, прагне мати «модельну» зовнішність, та лише невеликий відсоток розуміє, що така «картинка» насправді не відтворює дійсність.

Дослідження 2016 року, що було проведене Університетом штату Пенсильванії, переконує, що перегляд селфі іншими особами знижує самооцінку.

Центр Score провів опитування, де було визначено, що серед людей віком від 18 до 34 років більше 50% відчують себе некрасивими після перегляду соціальних мереж. Дослідження

підтверджує мою думку про те, що соціальні мережі дійсно мають значний вплив на самооцінку не тільки дітей, але й дорослих, часто стають коліскою для розвитку комплексів у юнаків та дівчат.

Занижена самооцінка є наслідком того, що людина не аналізує матеріали, надані в Інтернеті. Молоде покоління вірить усім новинам, не сумніваючись у їх правдивості.

Соціальні мережі не тільки впливають на наш психічний стан, а й на настрій. Запорукою здорового самопочуття є емоційна стабільність, якої позбавлені люди, що люблять "зависати" у телефоні, бо звикли до бездоганної картини світу. На мою думку, користувачі Інтернету це роблять, щоб відвернути увагу від реалій, які певним чином не задовольняють їх потреб. Щоб рухатися далі, людям потрібна неабияка сила, поштовх до мрії, та через прокрастинацію, "сидіння" у гаджеті суспільство ще більше поглинає буденність, неспроможність досягнути мети.

Про більшість новин ми дізнаємося шляхом соціальних мереж: Інстаграму, Фейсбуку, Твіттеру. На задній план відходять газети, радіо і телебачення. За даними каналу CNN, 43% новин поширюються через соціальні мережі, бо це дешевий, швидкий спосіб отримання інформації.

За даними дослідження, що було виконано професором Кіршнером в Нідерландах, виявлено негативний вплив соціальних мереж на успішність учнів у школах. Діти, які робили домашні завдання за комп'ютером, мали на 20% нижчі оцінки, ніж учні, що не користувалися Фейсбуком. На мою думку, це підтверджує шкідливість соціальних мереж щодо уваги школярів під час навчання.

Але не можна не сказати про позитивний вплив соціальних мереж на розвиток особистості. Часто саме в Інтернеті ми знаходимо нових друзів, знайомимось з цікавими людьми. Сучасність дає змогу не тільки підтримувати листування, а й розмовляти у відеочаті, записувати голосові повідомлення, відправляти безліч фото. За допомогою новітніх технологій можна віртуально подорожувати, якщо немає достатньої кількості коштів на реальну поїздку. Всесвітнє павутиння задовільняє не тільки потреби у розвагах, але й допомагає нам у пошуку та редагуванні великого обсягу інформації, яку кожен спроможний знайти лише у два кліки. Улюбленою справою багатьох є спостереження за життям відомих персон, що своїм прикладом мотивують до змін на краще (хоча в більшості випадків ми спостерігаємо зниження самооцінки через невідповідність вигаданим стандартам).

Учені, за даними BBC NEWS, знайшли ділянку

головного мозку, яка відповідає за соціалізацію людини, тобто вона може бути більш розвинена, якщо людина активно користується соціальними мережами.

Дивлячись на світ через призму ідеального, ми часто забуваємо про реальність, яка у майбутньому стає розчаруванням, та, зрештою, пливемо за течією, навіть не намагаючись протистояти потоку відредагованого життя.

Таким чином, соціальні мережі здебільшого руйнують наше психічне здоров'я, мають значний шкідливий вплив. Я хочу порекомендувати кожному навчитися декількох нескладних правил, за допомогою яких ви зможете вберегти себе від неприємностей:

- 1) уміти правильно фільтрувати інформацію, вчитися перевіряти її;
- 2) не вірити ідеалізованому зображенню життя;
- 3) обмежувати спілкування в мережі;
- 4) перестати порівнювати себе з кимось;
- 5) бути ввічливим до кожного користувача, з розумінням ставитися до незгодних з Вами, розвивати вміння тактовно відстоювати свою думку.

Дарина Супрун, 10-А клас,
учасниця конкурсу учнівського аналітичного
есе серед здобувачів освіти 9-11 класів
Харькова та Харківської області
до Всеукраїнського дня психолога

Проба пера

Море

Последний день на море...

Уже пора було уходити с пляжа и собирать вещи, а ведь так не хотелось. Я переодела бирюзовый сарафан с открытой спиной и пошла босиком по теплему песку. Дойдя до кромки воды, я остановилась. Теплая вода, словно одеяло, накрывала мои ноги и с отливом уходила обратно в море.

Солнце начинало опускаться за горы, превращая морскую воду в жидкое золото. На горизонте небо становилось янтарным, а уже позже стало заливаться розовым и фиолетовым. Пляж уходил далеко-далеко и упирался в горы. Я стояла, погружив ноги в воду, любовалась закатом и вслушивалась в бесконечную «песню» приливов и отливов. Воздух был насыщен солнцем, теплом, и...свободой.

Я развернулась в сторону гор и, не зная почему и зачем, побежала. Ветер развеивал волосы, ноги погружались в теплую воду, а, выныривая, приземлялись на мягкий песок. Я остановилась перевести дыхание и окинула взглядом небольшую зеленую пальму на пляже, повернувшись к морю спиной.

Я не увидела крупную волну, пришедшую с приливом, и она промочила до нитки юбку моего сарафана. Теплая вода стекала по ногам, а юбка стала тяжелой от воды. Я улыбнулась и побежала дальше. Ноги хлюпали по воде, и брызги приземлялись прямо на мой сарафан и мочили его еще сильнее. А я? Я бежала, вдыхая запах моря, и улыбалась.

Ах, как бы мне хотелось остаться здесь навсегда...

С мечтами о море
Кира Михильва,
9-Б класс

PROспорт ✓

Відвідати тренажерий зал під відкритим небом мешканці Олексіївки та Павлова Поля можуть у Саржиному Яру!

Заняття на свіжому повітрі доступні кожному – від малечі до людей старшого віку. Потреба підтримувати себе у гарній фізичній формі виховується з дитинства. Саме батьки власним прикладом можуть навчити синів та дочок любити спорт, бути активними і здоровими!

Займайтесь разом із нами! Тренуйтеся всією родиною!

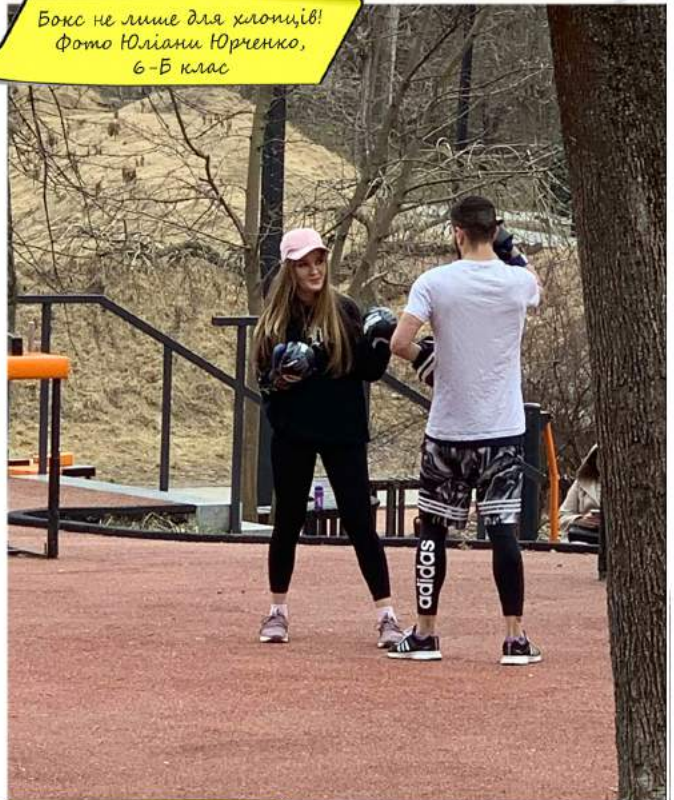
Фото Юліани Юрченко,
6-Б клас

Ми на сайті школи

Бокс не лише для хлопців!
Фото Юліани Юрченко,
6-Б клас

Рух – це життя
Фото Юліани Юрченко,
6-Б клас

Редакційна колегія: директор: Вовк О.О.
Головний редактор: Нечитайло Анастасія, 11-Б
Журналісти: Клименко Тимофій, 4-В;
Юрченко Юліана, 6-Б; Табарчук Кирило, 7-А;
Філіпоненко Василіна, 7-Б; Михильова Кіра, 9-Б.
Фотокореспондентка: Юрченко Юліана, 6-Б.
Коректори: Вовк О.О., Ободовська З.І.
Дизайн оформлення: Jitter(ASR), Верстка: Вовк Олена
Редакція вдячна за допомогу у підготовці випуску
вчителям української мови Лохматовій Н.Є., Ободовській З.І.
Адреса: м.Харків, вул Ахсарова, 3-А, ХЗОШ № 150,
(057)725-85-10, peremeshka150@ukr.net